

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ELEUTERI MAISONNAVE.

s una gran desgracia per la causa republicana, que tots los homes de valia, vajan desapareixent, quan més necessaris fóran los seus serveys.

En aquest cas se troba Maisonnave, una de les primeres figures del partit republicà històric, mort lo dilluns últim, quan encara no havia complert els 49 anys.

Era fill de Alicant, ahont la seva família gosava l' respecte y las simpatias de tota la població. Des de molt jove figura Maisonnave en les files de la democràcia, de les quals no havia de separar-se mai més. Elégit diputat per les Constituyentes de 1868, se distingí en elles desseguida, tant per sa eloquència com per són sentit pràctic, que l'inclinà sempre a figurar en la tendència més templada dintre del partit republicà.

Ab la República de 1873 vingué l'moment de coneixer tot quant valia Eleuteri Maisonnave com a home de govern. Ministre d'Estat, de primer, y poch després de la Gobernació, en lo ministeri Castellar, sigué l' patrici incansable, ferm, enèrgic i il·lustrat, qui en moments tan difícils com aquells, contribuí a totas sas forças a organizar la defensa de la patria, a mantenir l' ordre públic y a salvar l' honra y l' prestigi de la bandera republicana.

Entre tants ideòlechs com havían passat per la regió del govern, durant aquella època de perills, surgia un home pràctic, valent, seré, il·lustrat y que sabia ahont tenia la mà dretra. Maisonnave sigué l' millor auxiliar que Castellar tingué en són titànic treball de reconstitució de nostra patria desequiciada. Lo pas de Maisonnave pels ministeris de la Gobernació, qui era en aquells moments de angustia, lo més important de tots los ministeris, serà sempre una exècutio honrosa pels partits republicans espanyols.

Honrat, caballerós y al mateix temps modest, Maisonnave ha format part de diverses legislatures, després de la restauració, demonstrant en elles ser tan entès en qüestions econòmiques y administratives, com en matèries polítiques. Secundant admirablement la tendència benèvola iniciada per Castellar, a la qual déu la patria quinze anys de pau y l' país la reconquesta de les llibertats democràtiques, dedicà principalment sa eloquència, qui era severa, persuasiva y sempre digna, a la defensa de la moralitat pública. Lo caciquisme trobà en Maisonnave un enemic implacable; lo cos electoral ultrajat, així com los heròichs licenciacions de Cuba, tingueren en ell un defensor enèrgic; la causa de la moralitat política y administrativa, un advocat incorruptible, que podia posar a són servey, a més de una paraula hermosa, l' exemple de tota una vida, modelo de integritat.

Maisonnave no s' limitava sols a fer política desde l' Parlament. Propietari del important periódich *El Globo*, prenia part activa en la feina de redacció, saturant aquell diari del seu esperit sensat, reflexiu, desapassionat y eminentment republicà.

Figurinse quant haurém sentit la mort de un home tan eminent y sobre tot tan útil a la nostra causa!

Víctima de una pulmonia, que s' ha cebat en una naturalesa malaltissa per efecte de la vida que portava sempre activa, aquesta vida pública que no concedeix descàns als que a ella consagran totes sas facultats, totes sas potències, Maisonnave era tot enter de nostra causa: ha sucumbit jove, als pochs dies de contreure la enfermetat aguda que acaba de arrebatarlo al carinyo de tots quants l' estimaven, qui eran tots quants lo coneixien.

La CAMPANA DE GRACIA envia l' testimoni de són dolor a la desolada família del difunt y a la ilustrada redacció de *El Globo*.

LOS VERDADERS AMICHS DEL OBRER.

Lo periódich, qual titul no citarem per dos motius, primer perque l' estat de siti ara vigent podrà perjudicarlo, y segon perque l' mer fet de discutir ab ell tal vegada l' afavorirà servintli LA CAMPANA de prospecte; mes al fi, un periódich que viu sembrant l' odi de classe, enconant las malas passions y explotant lo malestar de una part de las classes traballadoras, s' ha atrevit a afirmar que LA CAMPANA DE GRACIA havia abandonat la causa del obrer.

No hem de retrassar una calumnia que s' retraxassa per si mateixa. La ja llarga historia de nostre periódich desvaneix tota suposició malévolà de nòstres enemics. Y l' bon sentit pràctic dels obrers catalans continuará fentnos justicia.

Nosaltres considerem com una malaltia l' actual estat de la qüestió obrera: aquesta malaltia reclama remeys; proposém nosaltres los que aconsellen la ciència, l' experiència y l' bon sentit; en canvi l' sòs nòstres calumniadors, fan tot lo possible per augmentar la febre del malalt, produir-li l' desvar i al fi la mort. Qui demostra més carinyo al obrer, ells ó nosaltres?

Fa pochs dies, ab tot lo desensafado nsdeya un anarquista:

— La gran qüestió es que l' sòs traballs se paralisi, mal tingüen de escarmentar als que vulgan reanudarlos. La huelga permanent agotarà prompte l' sòs recursos dels traballadors, y aquests, desesperats y á impuls de la fam, farán lo que no volén fer avuy: la revolució social.

Es à dir: no volém que l' traballador atengui honradament á las necessitats de la sèva família; no volém que intenti millorar lícitament la sèva sort, per medi de reformas graduals; no volém que s' reconstitueixi, sino que s' enfebi; no volém que s' calmi, sino que s' desesperi, hasta ferlo tornar revolucionari si s' plau per forsa y revolucionari de la més impossible de las revolucions.

Gran medicina per curar los mals de las classes traballadoras!

Dieta rígura per medi de la *huelga general*, desvari continuo á copia d' excitants, y per fi de festa una gran sangría, porque es de creure que l' sòs interessos creats, forts, robustos y poderosos, no s' deixaran ficar impunemente las mans á las butxacas.

Nosaltres qui en política som evolucionistas convensuts, ja que per medi de la evolució hem conseguit l' establiment de totes las llibertats democràtiques y conseguiràm també l' de la República, som evolucionistas en matèries socials. Y ab més motiu encare, porque si algunes progressos polìtics pogueren realisar-se un dia per medi de la forsa, may si ha resolt á cops de puny cap de las qüestions que ab lo traball y la producció tengan referència.

Qui diga lo contrari al obrer, l' enganya miserablement.

Com a demòcratas renegariam dels sacrificis de tres generacions de patriots, si las llibertats conquistadas y l' exercici d' ellas fossen inútils per la millora gradual de las classes traballadoras.

La llibertat de associació permet al obrer organizar una forsa considerable pera ferse respectar del capital y contenir tots los sòus excessos; la llibertat de imprenta y de reunión li facilitan la propaganda dels sòus ideals y quan ne fa bon us y demostra la rahó que l' assisteix, li valen l' apoyo decidit de tots los homes de cor y las simpatias poderosas é incontrastables de la opinió pública; la llibertat de manifestació li permet realisar actes tan imponentes com la gran manifestació del primer de maig, y demá, per medi del sufragi universal, podrà enviar representants á las Corts, y fer valer davant del país tots los drets del traball, y conquerir totes las reivindicacions necessaries.

Contra aquestes armes de millora y de redenció, traballan los que voldràn separar al obrer del camí de la legalitat, parlantli de revolució social y de anarquia, termes darrera dels quals s' hi amagan aquella reacció y tiranía de altres temps, en que l' sòs honrats traballadors eran cassats com á fieras y tractats com esclaus.

La llibertat es lo patrimoni de tot ciutadà; pero principally de tot traballador.

Los richs, sense la llibertat política poden passar alegrament la vida, tenint com tenen medis de compensarsé; pero com ha de prescindir de la llibertat lo pobre obrer, si la necessita per viure y creixer, com l' ayre que respira?

Per això aquests dies sentíam la major indignació quan veíem la llibertat general posada en perill, y contemplavam la llibertat individual atacada en lo que té més sagrat, en la llibertat de guanyar-se la vida traballant. Privar al obrer de acudir á guanyar-se las caixalades, amenassar-lo quan se dirigeix al traball es una infamia que constitueix un verdader delict. Los qu' explotan la miseria del obrer, no son més despreciables que l' sòs que explotan la sèva pòr, y li impideixen de proveir honradament á las sèvas necessitats.

Pero tot passarà, y renaixerà la calma en los esperits. Així al menos ho esperém. Las perturbacions son com las nuvolades; lo sol las desvaneix. Y aquí ha de brillar lo sol de la rahó.

Digan lo que vulgan, fassan lo que pugan los enemicxs de la llibertat, aquesta s' imposarà á tots los esperits, y las

classes obreras, que en sa bona fé acullen totas las ideas que á primera vista semblan justas, sabrán apartarse á son temps degut del abisme á que intentan arrastrarlas los que no's preocupen poch ni molt del seu benestar, desitjosos sols de convertirlas en joguina de las seves malas pasions.

Quan los obrers comprenen que certas consignas que venen del estranger, en definitiva no serveixen sino per dificultar lo desarollo y la prosperitat del trall del espanyol, tan necessitat de que tots los elements que al mateix contribueixen s' entenguin y marxin en bona armonia; quan los obrers se fassan carrech de que hi ha qui tracta de burlarlos, dirán:

—Som espanyols, y estém resolts á defensar, no ja la independencia del país, sino l' pà de nostras familias. Si s' ha de acometre una reforma de carácter general, qui siga més fort que la inauguri. Los débils no desertaré del exercit del trall; pero la nostra debilitat mateixa 'ns señala un puesto á retaguardia. Lo trallador espanyol, no ha nascut per servir de requele als alemanys y als inglesos.

P. K.

EPÍLECH.

SONET.

La Rambla vèssa gent, tothom fa festa:
establiments tancats... la majoria:
no passa un coxe, carro ni travia:
lo Comerç sembla mort: la indústria llesta.
Com si un olla bullint fos cada testa,
soroll d' un bull-inmens tothom diria
la remor que se sent, qu' es, en tal dia...
una remor qu' espanta... y no molesta.
La tropa diu qu' està sobre las armas...
de promte no sé qu' es. corren alarmas...
la gent fuig... algú cau... y, a poca estona,
la Rambla que vessava queda buyda...
(això era fa vuit dies Barcelona).

J. BARBANY.

Nos tiros que va haverhi dissapteva ser ferit lo dependent de una botiga mentres lancava las portas. En temps de rebombori sempre passa lo mateix: sempre paga 'l just pèl pecador. Afortunadament, aquesta vegada hem de aplaudir ab tota l' ànima á las autoritats militars, que han sapigut mantenir en un terreno digne, sense exagerar los rigors del estat de guerra. Fins ab això lo nostre país ha progressat moltissim.

L' enemich principal de la industria espanyola, es la industria extrangera.

EUREKA.

CUSATS de haver intentat destruir la organització social, vinticinch anarquistas de no séquina nació (d' això fa ja una pila d' anys) van ser condemnats á deportació en una illa de la Oceania.

Quan ja casi era als últims del viatge, lo barco que 'ls condicuia va naufragar. Juguet de las onades, la embarcació fou destruïda, y 'ls naufrachs, nadant y ab l' ajuda de fustas y suros, van arribar á una illa deserta.

Per un misteriós designi de la sort, los únichs que van salvarse van ser los deportats. Ni un sol tripulant va guerguanyar la platja de la illa: ni un sol anarquista va ser víctima de las onades. Vinticinch eran al sortir del port y vinticinch van trobarse quan, després d' una lutxa titànica ab los elements, van ajuntarse sobre la platja salvadora.

A l' illa no hi havia ningú: ells eran los únichs senyors y dueños d' aquella ignorada terra.

¿Qui 'ls impedia quedársela y practicarhi la seva teoria de la constitució social?

La anarquia quedá proclamada, y com una consagració dels seus afanys y per donar nom á la nova nació, la illa fou batejada ab lo títul de Eureka.

Tots van ser iguals: los noms y apellidos que avans usaven van quedar abolits, y desde l' primer moment los anarquistas van anomenar-se per un número, desde l' hú al vinticinch.

La prosperitat era colectiva, tots tenien los mateixos drets y 'ls mateixos devers, y se les prometian molt felissas... á pesar de que anaven despullats de pèl á pèl.

L' endamà del dia del naufragi, las onades van tirar á la platja d' Eureka un bagul.

Devia ser sens dupte l' del capitá del barco, perque estoava molt ben provehit de roba. Fet l' exàmen de lo què

Per lo tant ha arribat lo cas de dir:

—Capitalistes espanyols, obrers espanyols, no 'us baralléu que teniu l' enemich á sobre; y 'l prou de la derrota es la fam y la ruina del pais.

Lo punyal de aquell individuo afortunadament no obrer, que va ferir á l' inspector Pelaez, duya una inscripció que deya: *Soy del que más me paga.*

Es molt trist qu' entre-mitj de la classe traballadora, s' hi barrejin individuos que usin escuradents ab inscripcions com aquesta.

Lo sufragi universal ja es una llei del pais. Lo Senat, que va invertir tretze días en discutir lo cas del general Dabán, en dos días escassos ha aprobat una llei tant trascendental.

En Romero Robledo ha contribuït á que la llei no 's discutis, y alabantse de això, va dirigir un telégrama de broma á n' en Castellar.

Aquest li va respondre: —«Hágase el milagro y hágalo el diablo.»

Ja tenim al gall d' Antequera convertit en diable, y creguin que per sobreposar-se á la voluntat del pais no li han de valer las banyas.

Ni la qua.

Lo trall s' ha tornat tant assustadís com lo mateix capital. No 's comprén qu' en una qüestió de la qual depén lo pà de tantas familias, los menos logrin imposar-se als més.

Està bè que qui vulga plegar plegui: no hi ha cap lleu que puga obligar-lo á traballar contra la seva voluntat.

Pero no hi ha cap lleu tampoch que puga consentir que al que vol traballar se l' amenassi.

Perque puga ser reconegut lo dret dels *huelguistas* es necessari que aquests comensin per reconeixre lo dret dels traballadors.

L' altre dia deya un anarquista partidari acerí de la *huelga* general:

—Miran si tenim influencia, que á pesar de l' alarma de aquests días, la bolsa puja.

Això sembla un contrastit, pero es la veritat. La bolsa puja no á pesar de l' alarma, sino á causa de l' alarma.

M' explicaré.

Hi ha capitals inmensos invertits en paper del Estat. Los tenedors de paper cobran lo cupo cada trimestre, y viuen tranquilis sense haver de temer huelgas, paralisiacions, ni crisis de cap mena.

Hi ha en cambi capitals invertits en la industria y aquests han de corre totas las contingencias de la competencia extrangera y dels antagonismes ab lo trall.

¿Qué fan aquests capitals al sentirse amenassats? Molt senzill: deixar de mal-de-caps, anàrse'n á la bolsa y adquirir paper. Per això la bolsa puja mentres la industria baixa.

Y 'l trall ¿quin resultat ne toca de las operacions de bolsa? Cap ni un.

En cambi, ¿quinas serán pèl pobre traballador las consecuencias de la debilitat de la industria?

La miseria més espantosa.

Reflexionin los obrers, y pensin lo que succehiria si tot lo capital que avuy dóna vida á l' indústria, s' empleés únicament en fer mouré la màquina de la balsa.

Los conductors y cotxeros del travia traballavan 16 horas, que la veritat siga dita, son massa horas per un home sol.

Per últim, gracies á la intervenció de la autoritat militar que ha servit de mediadora entre ells y la empresa, han obtingut una rebaixa considerable.

Al menos ara podrá dirse que 'ls empleats del travia no son tractats pitjor que las mulas.

En l' entrevista que celebrá diumenge ab en Sagasta lo ciutadà Iglesias, aquest prometé que 'ls socialistas espanyols no se separaran de la legalitat ni entre se's permetés la propaganda.

Això es parlar com un home. Propagant ab tota libertat, los errors se depuran y las bones causes triunfan.

Per medi de la imposició y de la violència, las millors ideas naufragan.

Quan la mar està tranquila, 'ls barcos més débils arriban á port; quan està alborotada, los més forts se 'n van á pico.

Lo divendres, á lo millor de la efervescència, á un coneigut metje de Barcelona, que té numerosa clientela, l' obligaren a baixar del carruaje.

Això es senzillament una barbaritat.

Lo metje deya:

—Pero, no siguéu tontos: jo tinc moltes visitas, y si tinc d' anar á peu, no podré ferlas totas.

Un partidari de la llibertat del trall, tal com molts entenen avuy dia, li va respondre:

—Si tantas visitas té, donguin als metjes que no 'n tenen.

Convencémons de una cosa: la tirania-pitjor es la de la tonteria.

En la qüestió social abundan los patróns Aranya. Son molts los qu' embarcan y 's quedan en terra.

Així, á Londres va celebrarse diumenge una gran manifestació obrera; pero al dilluns los traballadors tornaven á la fàbrica. A Alemania no hi ha hagut manifestació porque 'l govern no l' ha permès; pero tampoch hi ha hagut *huelga* perque 'ls obrers no l' han volguda.

Los alemanys y 'ls inglesos diuhen: —No importa que 'ls francesos y 'ls espanyols no traballin: ja traballarem nosaltres per ells... i y visca la bona fe!

Aquest mon es un mar, y en aquest mar hi ha molts pescadors y molts llusos.

¡Obrers catalans, no siguéu llusos!

Una rebaixa universal de las horas de trall, ocasionalia tot seguit un augment en los articles de primera necessitat, y 'l obrer mateix seria 'l primer que 'n loaria las conseqüencies.

—Oh—diuhen—es que llavoras demanariam ademes un augment de salari.

Bueno: llavoras també 'ls articles de consum tornarian á pujar en rabó de aquest augment: los que tenen casas

contentia, s' hi van trobar setze camises y nou pantalons. Y allò era de tots.

Los ciutadans d' Eureka, comprendent que algú s' havia de quedar sense camisa ó sense pantalons, perque per tots vinticinch no n' hi havia prou, van determinar repartir-los-ho á la sort.

Verificada la rifa, la nació va quedar uniformada de dos modos distints: del hú al setze, duyan únicament camisa; del disset al vinticinch, no més usaven pantalons.

La repartició feya riure; pero era legal y equitativa.

Sin embargo... un ciutadà—l' número 4—va començar á fer reflexions sobre lo ridícul del traje y consultarlas ab lo número 5.

Aquest va mostrarse conforme ab las ideas del seu company, y consultant consultant, los setze de la camisa varen acabar per posar-se d' acord per pendre las calsas als al. res —¡O tot ó res!—van dirse.

La batalla va ser seria: l' número va imposar-se, y 'ls caps dels nou anarquistas de las calsas van rodar per la sorta de la platja.

Pero va succeir lo qu' ells no havian calculat: que 'ls pantalons eran no més nou y 'ls anarquistas victoriosos setze.

De moment va transigir-se la qüestió quedantse 'ls nou pantalons los que més s' havian distingit en la lutxa y 'ls iniciadors del pensament; pero 'ls pochs días los set de la camisa van coaligarse, y preparant una emboscada als anarquistas de trajo sencer los hi van clavar lo capá terra.

Ja tenim la nació tranquila y pacificada. Cada veïn d' Eureka té camisa y pantalón... y encara sobran dugas calsas.

Aquestes calsas sobrants van ser llavoras la poma de la discordia.

Per evitar disgustos van jugárselas: lo 2 y 'l 5 las van guanyar.

Pero això va donar llòch á un altre enredo: va ferse de moda jugarse las calsas.

Y s' ho van pendre ab tal entusiasmé, que al cap de pochs días lo ciutadà 4, tenia las calsas de tots, declarant que no volta jugar més.

Aquesta declaració va ser la seva sentencia de mort:

aquell mateix vespre 'ls sis números despullats de cama, van escapsarlos y 's van tornar á vestir ab regular decencia.

Després d' aquestas traggeries, Eureka va disfrutar d' un llarg període de calma. Durant dos mesos tot va marxar al pèl. La illa donava la suficient per mantenir, y als anarquistas no 'ls faltava alimentació: sinó de fruta, d' auells, sinó d' auells, de peix.

Ua dia, ab tot, va ploure d' un modo tan espanyol, que 'ls sis ciutadans no van atrevir-se á sortir de la gruta abont vivian. Quedaven provisións del dia avants, y podian estar-se de rebre un bany de zorro.

Pero dos de més llestos 6 més farts que 'ls altres van anticipar-se á l' hora de menjar, y quatre anarquistas van quedarse sense teca.

¿Qué havia de succeir?

Altra vegada batalla, que va acabar-se rodant per terra tres caps: los dels dos farts... y 'l d' un, que també feya cara de serne.

Ja tenim á Eureka reduïda á tres ciutadans.

L' un va encarregar-se de buscar fruta. L' altre d' anar a cassar y 'l tercer de pescar lo que pogués.

Un dia de la fruta, fos mandra, fos poca sort, no va portar res.

Los altres van indignar-se... y cap á terra.

L' endemà l' pescador va tenir la pretensió de que d' un llus que havia pescat n' hi tocava un tall més que al seu únic company. Aquest era més fort qu' ell, va pèndreli 'l tall... y va tallarli 'l cap.

Y en virtut d' aquest fet, va quedarse sol. La anarquia eurekana s' havia tornat un home.

L' infelís va aburrirse, va construir una llanxa y va fugir d' Eureka entregantse á la sort y á las onades.

Ultimament s' ha sapigut que 'l darrer anarquista va arribar á un' altre illa veïna, poblada per uns indis molt pacífics.

L' home, ab la seva trassa, s' ha fet rey d' aquella pobla gent; y diu que 'ls clava cada tunda que canta 'l credo.

FANTÀSTICH.

pujarian los lloguers, y 'ls que tenen diners pujarián l' interés.

Resultat: que l' obrer guanyant més, trobaria las mateixas dificultats que ara per subvenir à las sèves necessitats.

Això es més clar que l' aygua.

Hi ha un exemple à la vista de tothom.

Lo jornaler à Buenos Ayres guanya dos duros diaris. Donchs allà 'l jornaler es més pobre ab dos duros, que aquí ab tres pessetas.

Per què? Perque allà 'ls dos duros no li bastan per adquirir lo que ab las tres pessetas aquí.

Això es la veritat pura: tot lo demés son falornias.

Un burgès deya:

Si 'ls obrers poden viure tant temps sense traballar es que tenian diners arreconats, y si poden arreconar diners no serà tant mala com diuen la sèva situació.

Varem sentir aquest argument, y de primer antuvi no sapiguerem cóm contestar-lo.

Avuy 'ns consta que 'l trabajador, en cassos de paralisió de traball, no viu de lo que arrecona, sinó del crèdit: empenya lo que té y fins lo que pot guanyar en lo porvenir.

Quin sacrifici més heróich y al mateix temps més inútil!

Hi ha teories que produheixen més desgracias que una epidèmia.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Castellserà, qu' es un home que per tot dia usa revòlver y espàsi, un cop logra ferse fort dintre del amanidor, comença à disparar excomunións que no hi ha medi de plantarli cara. A una noya obrera 's nega à absòlidrela perque no ha comprat la butlla, sent així que no tenint diners per comprar carn, mal pot tenirne per comprar butlla; y á un pare de familia iam poch l' absolut, mentres no tregui del estudi á un fill que té. De cassos aixíz á cents.

Lo rector de Panellas que tenia à la sèva germana de majordona, l' ha sustituida per una xicoteta molt caya que servia á un carlí de aquell poble. En cambi, la germana del rector se 'n ha anat à servir al carlí.

Lo rector deu haver dit al carlí:—Dónam la tèva criada y jo t' daré la meva germana. *Toquém y toquém.*

De la professió del dijous sant de Sant Quintí de Medina, n' han sortit dues causas, y no una com deyam: de la primera 'l rector es lo denunciant y de la segona 'l vicari, un capellá que apenas se sab treure las paraules de la boca, y que quan puja al cubell demana á la paloma espiritual qu' l' inspiri, y que per lo que diu sembla qu' en lloc de la paloma l' inspiri un mussol.

Ja s' han celebrat los corresponents judicis, contra 'ls dos joves que no van descubrirse al pàs de la professió. Feyan de testimonis tres subjectes que no sabien lo que s' deyan; y això que 'l jutje municipal los guava per tot. Un dels processats demanà la paraula, y 'l jutje, qu' es digne de portar sotana, 's negà à concedir-li, com també à fer constar aquesta negativa en l' acta del judici.

Lo rector deya que 'l no haverse descubert quan passava la professió constitueix una falta de ortografia. De ortografia en lloc de urbanitat.

L' endemà del judici, qu' era diumenge, 'ls feligresos de Sant Quintí van quedarse sense ofici. Tan marejats estaven del dia avants. Lo jutje municipal ha condemnat als processats á 25 pessetas de multa, 5 dias de arrest y costas; pero aquests s' han apelat davant del jutje de instrucció de Vilafranca, segurs de que aquest obrarà ab més independència y sense deixar-se influir per aquell parell d' ensotanats.

SERMÓ

D' UN CAPELLÀ QUE NO DIU MISSA.

Estimats germans: Reparo que avuy es moda fé'l raro y posar-se á esbalotar en compte d' eurahonar, olvidant que la rahò no es de quí té més pulmó, sino del qui ab lo cap fret defensà la ley y 'l dret.

Que 'l mon està mal montat, es una antigua vritat que cap home de magí s' atrevirà á desmeti.

Sens dupte hi ha alguna cosa qu' en lloc de servir fa nosa, y altres cosas que 'ns convenen y per desgracia no venen. Soch lo primé en confessá que repartint milló 'l pa, los grassos no's moririan y 'ls magres tots menjarien. Convinch en que hi ha bunyols no en aquest rengló tan sols, sino en tot lo mecanisme d' aquest immens embolisme que algun sabi ha batejat ab lo nom de societat, aludint tal volta als socis que hi fan tan bonichs negocis.

Jo reconeix tot això y altres coses més, però 'volen fé'l favor de dirme qu' n es lo remey més firme per curar tots aquests mals dels organismes socials? Lo mon té un gra: convingut. Aquest gra està corromput y ab tal llestesa camina,

que convé una medicina que 'l curi rápidament, extirpanlo totalment. Lo propòsit es magnific, pero 'quí 'l té l' específich, lo básem que ha de matà la malicia d' aquest gra? Aquí son los giravols! L' un pensa naps, l' altre cols, aquest inventa una untura que en dos minuts fa la cura; aquell altre diu que té un oli que va més bè... y entre tanta divergencia adoptém la providència d' anà á casa d' un doctò que sense més dilació prengui 'ls trastos de cura y 'ns lliuri d' aquets mal gra. Pero ¿cóm hi aném? En lloc d' entrarhi poquet-á-poch, explicantli seriament nostra sitaució present, 'ns hi aboquém patejant, xiscant y escandalitzant, diuentli tots, ab veu de tró: —Al moment, cùrins això! ¡No remugil! no suspiri! Calli, curi... y no s' ho miri! —Ah, estimadíssims germans! Ab procediments semblants saben á què 'ns exposém A que ab los fums que portém y ab l' escàndol que retruny, 'l home 'ns clavi un cop de puny per veure si aixafa 'l gra... y al fi vingui à resulta que á més d' esguerrar la cura 'ns deixa sense figura. Crech que ja m' hauréu comprés. Això son rahons de pes, que —n' estich ben convensut— poden darvos més salut que molts consells escabrosos de certis tipus fenebrosos, que ab lo pretest de salvarvos buscan no més explotarvos, embarcant de dret á esquerra... y quedantse sempre en terra.

C. GUMÀ.

o mateix Correo Catalán se serveix avisarnos.

Si venen à casa de vostés dos tipos de llarga barba, vestits ab hàbits orientals, demandant caritat ab l' excusa ser capellans caldeos, tréguine 'ls del davant, que no son tals capellans, ni tal haca, ni tal barraca.

Y ara jo afegire, que tan si duhen barba, com si van pelats, tan si son del Orient com del Occident, als capellans que pidolan se 'ls esquivin sempre. Es la millor manera de no equivocarse.

Perque si 'ls uns demanan per la Caldea, los altres demanan per la caldera.

Y qui vulga ferla bullir que traballi.

A Antequera s' han declarat en huelga fins las didas.

Pero ¿y las pobres criatures que mamavan?—preguntava una mare de família. Y 'l seu marit li responia:

Res: las han enviadas á dida.

Entre las forses que van venir à Barcelona ab motiu dels últims successos, s' hi conta 'l batalló de infanteria de San Quintín.

Viatge inútil. Perque á pesar dels malvats que atiavan la discordia, gracias al bon sentit dels obrers, à Barcelona no va armarse la de San Quintín.

Una observació.

Veritat que durant aquests días no han sentit tocar las campanas de las iglesias?

Una de dos: ó 'ls campaners s' han declarat en huelga, ó 'ls capellans, al últim s' han convensut de que en èpoques de tempesta, las campanas cridan lo mal temps.

Una frasse que vaig sentir à un obrer:

—Me caso ab ronda! Lo Papa va fer la huelga universal de Sant Joseph, y res. En cambi nosaltres fem la huelga universal del primer de maig y ab una mica més nos pegan!

Los conservadors, davant de la magnífica manifestació del dia primer, anaven motxos pels carrers y feyan una cara llarga com una I.

Pero, amigo, al dia següent, durant los trastorns, l' alarma y las coacciós anaven moguts y contents y presentaven una cara rodona com una O.

De la legalitat no han de esperarne res: tot ho esperan del desordre.

A un grup dels que s' oposavan à reanudar la feyna, 'ls deya un company de aquells que hi veuen de lluny:

—Minyóns, me sembla à mi que ara qu' estém sense traballar, es quan traballém més.

—¿Cóm s' entén que traballém?

—Si, noys, sí: ara traballém pels conservadors.

Entre 'ls individuos presos aquests días hi figura un ajudant del célebre cabecilla Cucala.

Quan surten las cucalas senyal de tempestat.

Un tal Tejada Valdosera, que ha sigut ministre y por lo tant cobra 30,000 rals de cessantia, es un dels pochs senadors que s' han opositat à la aprobació del sufragi universal, diuent qu' es injust que tingan votos que no contribueixin à las cargas del Estat.

Es à dir que 'ls trabajadors que indirectament pagan totas las contribucions, no contribueixin à las cargas del Estat.

Es veritat: no hi contribueixin com los ex-ministres, aquests s' hi repenjan.

Deya un perruquer:

—Feyà temps que no havia traballat tant com avuy. Al menos han vingut à casa dos dotzenas de capellans.

—A què? A ferse la corona?

—No, ca: à encarrregar-me bigots postissos.

En la reunió que tingué efecte a cà 'l General per reglar la qüestió dels tranvías, digué un dels conductors:

—Senyor general: cada dia à las sis del demà me 'n vaig à la feyna y deixo als meus fills dormint: cada dia à las deu de la nit torno à casa, y 'ls meus fills dormen. Senyor general: tinc dos fills que no coneixen al s'upare.

Los obrers que 's troben en aquest cas, tenen guanyada la sèva causa.

Conversa recollida al vol:

—Jo—dèya un obrer—si tocaven à repartir seria l' home més felis de la terra. Ab lo que 'm correspongués del repartit y la caseta que tinc à Hostafranchs...

—¡Alto!—dèya un altre—es que la caseta també entrarà en lo que hagués de repartirse.

—Cóm s' entén: la caseta es mèva, jo me li teta ab lo meu suhor: la caseta no deu res à ningú... A veure qui serà capás de tocàmerla.

Y 'l home va formalisar-se.

—Jo—dèya un altre—ab això del repartit crech qu' encare seriam més pobres que ara.

—Y això ¿per què?

—Perque de la manera que son fets los homes, los encarregats de repartir se quedarian tota la carn y no 'ns deixarien sino 'ls ossos.

Un cop estableerts las vuit horas per medi de una llei fetà per l' Estat, succeiria una de las dos coses:

O l' Estat no exerciria cap vigilància, y prompte la llei cauria en desús per la codicia de fabricants y dels mateixos trabajadors, ó l' Estat hauria de castigar severament als infractors de la llei.

Donchs bè, ara supósinse que un obrer carregat de familia y de necessitats, no tenint prou recursos ab lo salari que guanya durant vuit horas, ne traballa deu.

L' autoritat no tindrà més remey que agafarlo y durlo à la presó.

Y quan li preguntin:—¿Per què estàs pres?

Haurà de respondre:—Perque hi comés lo delict de traballar.

—No es veritat que això seria monstrós?

Ha comensat la cobrança del quart trimestre de la contribució.

—Los recaudadors de contribucions!

Aquests si que no 's declaran mai en huelga.

Quan una població està alarmada succeixen escomeses molt xocants.

Un de aquests dies va haverhi corredissas à la Rambla

—¿per què dirian?

—Per haverse disparat algún tiro? Per haverse donat una carga de caballeria?

No, senyors, la causa de la escampada sigué l' haverse tancat la porta metàlica de una botiga.

A Gracia lo mateix.

Un pobre home guava un carretó plé de trastos: sobre 'ls trastos hi havia una olla gran.

Lo carretó entra al carrer Major: las rodas topan ab lo resalt dels rails del tranvia, cau l' olla ab estrépit y 's romp en trenta mil trossos.

—Ne voleu de corredissas? Fins va haverhi tancament de portes.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

LA HUELGA.—NOTAS SERIAS Y CÓMICAS.

Lo dia de la gran manifestació feya un sol molt espléndit.

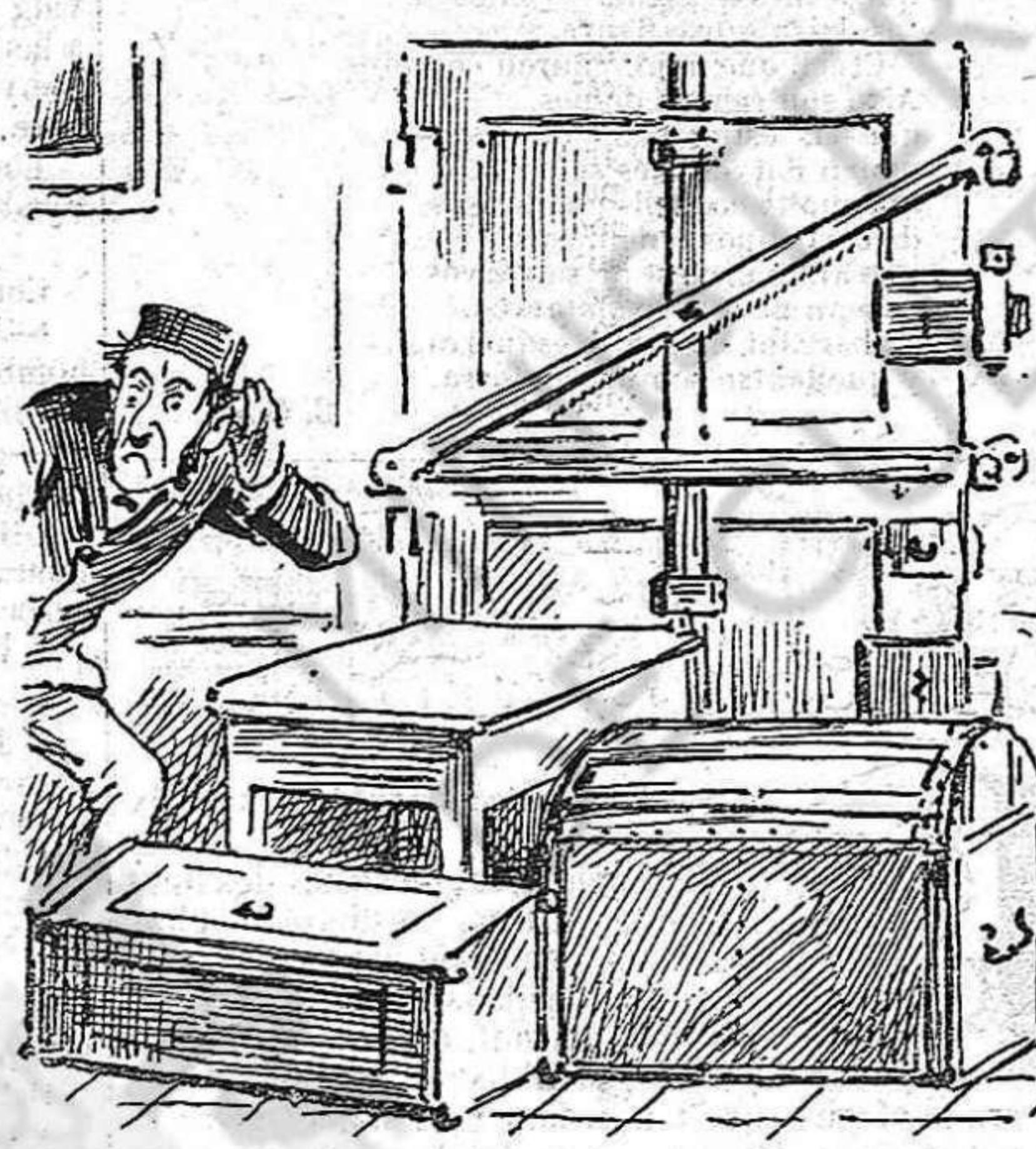
Pero l' endemà ja van començar a veure algunes bromes.

Preparatius pera las carreras de naig.

Primeras carreras.—Gran handicap nacional.

Un senyor apocat, tancat, barrat, apuntalat y esparverat.

Noyas, á casa, que van á posar l' estat de siti.
—Ay fill, tot l' any hi estém nosaltres en estat de siti.

—Ahont vas Peret tan ben guarnit?
—Com que diu que s' han d' fer previsions, lo qu' es jo,
ja hi provehit de xaretlo.

—Mira, noya, que ab lo nou reglament, las
donas no podrán traballar de nit.
—Aixó ray, també traballo de dia si convé.

—Malament! Jo que havia fet un centenar de cai-
xas... ¡Vaya un estat de siti més de sucre-candi.